

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.829 van 2 december 1999
in de zaak A. 84.413/VII-18.540.**

In zake : 1. Staf SEGERS,
2. Erik SEGERS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Koloniënstraat 11

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van ANTWERPEN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Staf en Erik SEGERS op 28 mei 1999 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 11 maart 1999 waarbij hun beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten van 2 december 1996 houdende de onontvankelijkverklaring van de vergunningsaanvraag van houthandel SEGERS tot het verder exploiteren van een houthandel te 2900 Schoten, C. Neutjensstraat 26/32, ongegrond wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. EMPEREUR, die verschijnt voor verzoekers, en van Adjunct van de Directeur M. STABEL, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekers baten een houthandel uit te Schoten aan de C. Neutjensstraat 26-32 en Kuipersstraat 47.

De basisvergunning voor deze inrichting is op 21 november 1967 afgegeven door de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

Op 2 juli 1968 werd nog een uitbreiding van de vergunning toegestaan.

Beide vergunningen zijn verstreken op 21 november 1997.

1.2. Verzoekers betogen, hierin niet tegengesproken door de verwerende partij, dat zij overeen-

komstig artikel 36 van Vlarem I een aanvraag indienden voor de verlenging van de exploitatievergunningen, tezamen met een uitbreiding van de inrichting. Op 11 maart 1996 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten de gevraagde vergunning, en de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen doet zulks in beroep, met name op 8 augustus 1996.

Tegen die beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingesteld.

Het beroep is nog hangende.

1.3. Op 21 november 1996 dienen verzoekers, teneinde te voldoen aan de bijzondere bepalingen van artikel 39 van Vlarem I, een aanvraag in voor de vernieuwing van de bestaande milieuvergunning.

1.4. Op 2 december 1996 besluit het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten wat volgt :

"De vergunningsaanvraag van houthandel SEGERS, C. Neutjensstraat 26-32 te 2900 Schoten, wordt onontvankelijk verklaard".

In de aanhef van die beslissing staat onder meer te lezen wat volgt:

"(...)

- Gelet dat zowel uit de beslissing in eerste als in laatste aanleg blijkt dat de vestiging van hout-handel SEGERS, C. Neutjensstraat 26-32 te 2900 Schoten op deze locatie van zodanige aard is dat niet aan de vigerende wetgeving kan worden voldaan;

(...)

- Gelet op het feit dat de aangevraagde rubrieken van Vlarem 1 volledig overeenstemmen met de eerder geweigerde aanvraag;

- Gelet op het algemeen rechtsprincipe 'non bis in idem'".

1.5. Op 19 februari 1997 stellen verzoekers beroep in tegen het besluit van 2 december 1996.

Verzoekers doen onder meer gelden dat voornoemd besluit een verkapte beslissing ten gronde is.

1.6. Op 10 juli 1997 verklaart de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen het beroep onontvankelijk, omdat er tegen een onontvankelijkverklaring van de milieuvergunningsaanvraag geen administratief beroep open staat.

1.7. Tegen het deputatiebesluit van 10 juli 1997 dienen verzoekers een vordering tot schorsing en een annulatieberoep in bij de Raad van State.

Met het arrest nr. 70.576 van 8 januari 1998 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing; bij arrest nr. 76.750 van 29 oktober 1998 wordt ze vernietigd.

In laatstgenoemd arrest overweegt de Raad wat volgt:

"Overwegende dat luidens artikel 36, 1°, a) van het Vlareme I het college van burgemeester en schepenen of de door hem daartoe gemachtigde ambtenaar van de gemeente de vergunningsaanvraag en haar bijlagen onderzoekt op haar ontvankelijkheid en volledigheid overeenkomstig het bepaalde in artikel 5; dat het onderzoek naar de ontvankelijkheid voorgeschreven bij evengenoemd artikel 36, 1° in essentie een onderzoek bevat naar de bevoegdheid van het college om over de milieuaanvraag te beslissen, waarbij hij gebruik maakt van de verplichte vermeldingen voorgeschreven bij artikel 5 van het Vlareme I; dat in het verslag van de gemeentelijke milieudienst voorafgaand aan de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 2 december 1996 uitdrukkelijk is gesteld dat het aanvraagdossier 'volledig kan genoemd worden'; dat zowel uit dat sub 1.7. geciteerde besluit van het college van burgemeester en schepenen als uit de daaropvolgende 'ontvankelijkheidsverklaring vergunningsaanvraag klasse 2' blijkt dat de ontvankelijkheidsverklaring louter werd ingegeven door de vaststelling dat de aanvraag qua voorwerp identiek was aan een eerder geweigerde aanvraag en dat de milieuhygiënische beoordeling van de inrichting sedert die weigering geen wijziging heeft ondergaan; dat die redengeving meer inhoudt dan een strikte administratieve beoordeling van de vergunningsaanvraag op het vlak van de bevoegdheid of van

de volledigheid op basis van de door artikel 5 van het Vlarem I mede te delen gegevens; dat gelet op haar inhoud, die beslissing in wezen neerkomt op een beoordeling ten gronde waartegen administratief beroep openstaat; dat daaraan geen afbreuk doet het gegeven dat het college van burgemeester en schepenen geen openbaar onderzoek heeft georganiseerd en niet de vereiste adviezen heeft ingewonnen; dat de verwerende partij zich dan ook ten onrechte heeft beroepen 'op het feit dat noch het milieuvergunnings-decreet van 28 juni 1985 (MDV), noch Vlarem I een beroepsmogelijkheid voorzien tegen een onontvanke-lijkheidsverklaring, zoals bedoeld in artikel 9, § 5 (MDV), respectievelijk artikel 36, 1° (Vlarem I)', om tot haar onbevoegdheid te besluiten om in hoger beroep uitspraak te doen over de milieuvergunnings-aanvraag van verzoekers; dat het middel in de be-sproken mate gegrond is".

1.8. Met het oog op het nemen van een nieuwe beslissing gaf de bestendige deputatie aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten de opdracht om een openbaar onderzoek te houden.

Op 18 januari 1999 wordt een proces-verbaal van het openbaar onderzoek opgemaakt, en daaruit blijkt dat er één bezwaar werd ingediend van het buurtcomité.

Gelijktijdig met het openbaar onderzoek wint het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten een aantal adviezen in die normalerwijze tijdens de procedure in eerste aanleg worden ingewonnen.

Op 12 januari 1999 brengt de brandweer een voorwaardelijk gunstig advies uit. Op 15 januari brengt de gemeentelijke milieudienst een ongunstig advies uit.

Deze adviezen worden toegestuurd aan de voorzitter van de provinciale milieuvergunningscommis-sie.

Nadat voormelde adviezen waren uitgebracht en het openbaar onderzoek afgesloten, geeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten op 27 januari 1999 een ongunstig advies betreffende de milieuvergunningsaanvraag.

Dat advies wordt toegestuurd aan de voorzitter van de provinciale milieuvergunningscommissie.

1.9. In het kader van de beroepsprocedure worden (op beroepsniveau) de voorgeschreven adviezen ingewonnen.

(a) Op 5 januari 1999 brengt AMINAL-Milieuvergunningen (buitendienst Antwerpen) een ongunstig advies uit.

(b) Op 22 februari 1999 brengt AROHM Antwerpen een laattijdig ongunstig advies uit.

(c) Tijdens haar zitting van 16 februari 1999 brengt de provinciale milieuvergunningscommissie een ongunstig advies uit.

1.10. Op 11 maart 1999 wordt de thans bestreden beslissing genomen.

Het beroep wordt ontvankelijk, maar ongegrond verklaard;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekers als eerste middel aanvoeren :

"Eerste middel, genomen uit de schending van de artikelen 9 § 3, 11 en 12 § 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en van de artikelen 17, 18, 19 en 20 van het Besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), de schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel ex artikel 10 en 11 van de Grondwet en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het fair playbeginsel,

Doordat de bestendige deputatie met de bestreden beslissing een beslissing in laatste administratieve aanleg neemt over de vergunningsaanvraag van verzoekende partijen, hoewel in eerste administratieve aanleg niet de volledige, wettelijke aanvraagprocedure werd doorlopen, en aldus aan verzoekende partijen een administratieve aanleg werd ontnomen, die aan andere, in dezelfde of soortgelijke omstandigheden verkerende burgers wel wordt geboden, minstens aldus aan verzoekende partijen een aantal essentiële procedurewaarborgen werden ontnomen, die aan andere, in dezelfde of soortgelijke omstandigheden verkerende burgers wel worden geboden, zoals een tijdige beslissing in eerste aanleg genomen na een openbaar onderzoek en de raadpleging van de daartoe aangeduide besturen (in de beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring wordt niet verwezen naar een advies van de milieudienst van de gemeente) en de mogelijkheid een informatievergadering te houden omtrent de aanvraag,

En doordat het niet-naleven van essentiële procedurevormen in eerste administratieve aanleg, zoals het houden van het openbaar onderzoek, niet kunnen rechtgezet worden door in tweede en laatste administratieve aanleg deze vormen wel na te leven,

Terwijl de artikelen 10 en 11 van de Grondwet een gelijke behandeling van de burgers waarborgen en een gelijke toepassing van de wet,

En terwijl de artikelen 9 § 3, 11 en 12 § 1 van Milieuvergunningsdecreet en de artikelen 17, 18, 19 en 20 Vlarem I, de wettelijke procedure vastleggen voor de behandeling van milieuvergunningsaanvragen klasse 2, in eerste administratieve aanleg, waarbij de vormvoorschriften essentieel zijn, nu zij waarborgen inhouden voor de aanvrager van de milieuvergunning voor een correcte behandeling van het aanvraagdossier,

En terwijl ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de wettelijk voorgeschreven procedure wordt gevolgd, en dat niet in een bepaald geval, een soort van 'verkorte' of 'vereenvoudigde' procedure zonder openbaar onderzoek en zonder raadpleging in eerste administratieve aanleg plaatsvindt";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"De bestendige deputatie was, als beroepsinstantie, gevat om uitspraak te doen over het beroep, ingediend door Houthandel SEGERS tegen de beslissing van het schepencollege van Schoten van 2 december 1996.

Aanvankelijk had zij het beroep onontvankelijk verklaard omdat noch het milieuvergunningsdecreet, noch het Vlarem een beroepsmogelijkheid voorzien tegen een onontvankelijkheidsverklaring.

Na het vernietigingsarrest van de Raad van State heeft de bestendige deputatie het beroep wel onontvankelijk verklaard.

Gelet op het feit dat het schepencollege op 2 december 1996 de aanvraag onontvankelijk had verklaard, is er geen beoordeling ten gronde van het dossier gebeurd tijdens de procedure in eerste aanleg.

De vernietiging door de Raad van State had echter tot gevolg dat de bestendige deputatie, als beroepsinstantie, een nieuwe beslissing diende te nemen, en niet het schepencollege.

Procedurieel stelde zich het probleem dat, gelet op het feit dat het een klasse 2-inrichting betreft, het schepencollege het openbaar onderzoek dient te organiseren, zoals dat normalerwijze gebeurt tijdens de procedure in eerste aanleg.

Daarom heeft de bestendige deputatie opdracht gegeven aan het schepencollege van Schoten om het openbaar onderzoek te houden.

Het schepencollege heeft haar standpunt, gesteund op het ongunstig advies van de milieudienst, ook meegedeeld aan de bestendige deputatie.

Het houden van een informatievergadering, conform artikel 18 van Vlarem I, was in casu geenszins vereist.

Alle waarborgen die een administratieve procedure in eerste aanleg voorziet, zijn dus ook in casu toegepast geweest, zij het dan in de beroepsfase.

Verweerster meent derhalve dat de behandeling in beroep voldoende waarborgen inhield t.o.v. de exploitant voor een correcte behandeling van het dossier.

Overigens had de exploitant de mogelijkheid om gehoord te worden door de Provinciale Milieuvergunningscommissie, doch hij heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig";

2.1.3.1. Overwegende dat bij arrest nr. 76.750 van 29 oktober 1998 de Raad van State de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen

van 10 juli 1997 houdende de onontvankelijkverklaring van het administratief beroep van verzoekers heeft vernietigd; dat de Raad daarbij de grief van verzoekers volgde, te weten dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten van 2 december 1996 "in feite een beslissing ten gronde uitmaakte" en niet als een loutere beslissing tot onontvankelijkheid kon worden afgedaan, zodat tegen die beslissing wel degelijk administratief beroep openstond; dat verzoekers ook in hun verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring aanklaagden dat de bestreden beslissing van 10 juli 1997 geen uitspraak ten gronde bevatte; dat ook in hun beroepschrift zij daaromtrent stelden wat volgt :

"...
Bijgevolg vragen beroepers dat het beroep onontvankelijk en gegrond zou worden verklaard, de bestreden beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring zou vernietigd worden en de verlenging van de milieuvergunning zou verleend worden.

Ten gevolge van een beroep komt de volledige bevoegdheid om over de vergunningsaanvraag te beslissen bij de overheid in beroep te liggen. Deze laatste is niet gebonden door de in eerste aanleg gedane of niet gedane vaststellingen en de eventueel daaraan verbonden rechtsgevolgen, ook niet wat de onontvankelijkheid van de aanvraag betreft (R.v.St., NAENEN, nr. 54.089, 29 juni 1995)";

dat bezwaarlijk kan worden betwist dat verzoekers door hun administratief beroep een uitspraak ten gronde over hun milieuvergunningsaanvraag wensten te bekomen; dat inderdaad ten gevolge van een administratief beroep tegen een beslissing over een vergunningsaanvraag in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen de volledige bevoegdheid om over de vergunningsaanvraag te beslissen bij de bestendige deputatie komt te liggen; dat deze alsdan, binnen de perken van de omvang van het beroep, de aanvraag opnieuw moet onderzoeken hetgeen inhoudt dat ze zelf de beoordeling ervan moet overdoen met inachtnaam van de feitelijke omstandigheden en van de geldende normen;

2.1.3.2. Overwegende dat na het arrest nr. 76.750 de bestendige deputatie, zoals overigens door verzoekers gevraagd, een beslissing ten gronde over de gevraagde milieuvergunning heeft genomen; dat bij het nemen van die beslissing zij de in eerste aanleg begane onvolkomenheden heeft rechtgezet; dat alzo zij een openbaar onderzoek heeft georganiseerd en adviezen heeft ingewonnen die in principe in eerste aanleg, op gemeentelijk niveau, dienen te worden uitgebracht; dat voor een inrichting behorend tot de tweede klasse er geen verplichting geldt voor het houden van een informatievergadering; dat daarenboven ook nog het advies van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten werd ingewonnen, advies dat door evengenoemde adviezen werd geschraagd; dat omtrent het standpunt van het college van burgemeester en schepenen over de vergunningsaanvraag, geen twijfel kan bestaan; dat aldus de bestendige deputatie, die was gevat over een beroep en derhalve over de milieuvergunningsaanvraag uitspraak moest doen, het nodige lijkt te hebben gedaan om de formaliteiten die in eerste aanleg waren miskend recht te zetten; dat het betoog van verzoekers dat hen een aantal essentiële procedurewaarborgen werden ontnomen niet lijkt op te gaan; dat prima facie verzoekers er aan voorbij gaan dat zij de mogelijkheid hadden om op hun verzoek door de provinciale milieuvergunningscommissie te worden gehoord, mogelijkheid waarvan zij geen gebruik hebben gemaakt; dat zij alzo de kans hebben voorbij laten gaan om te reageren op de resultaten van het openbaar onderzoek en op de adviezen die in eerste aanleg werden uitgebracht, inbegrepen het advies van het college van burgemeester en schepenen; dat daarenboven in de in eerste aanleg genomen beslissing, alsook in de brief van 23 januari 1997 van de burgemeester van de gemeente Schoten werd gesteld dat uit de beslissingen in eerste en in laatste aanleg op respectievelijk 11 maart en 8 augustus 1996 genomen over de vorige vergunningsaanvraag die, wat het

voorwerp zelf betreft, identiek was aan de in het geding zijnde vergunningsaanvraag, blijkt "dat de vestiging van houthandel SEGERS (...) op deze locatie van zodanige aard is dat niet aan de vigerende wetgeving kan worden voldaan" en "dat de hinder naar omwonenden toe nog steeds aanwezig is"; dat verzoekers alzo wel de weigeringsmotieven ten gronde kenden en deze ook in hun beroepschrift hadden kunnen verwerken, temeer daar hun hoofdargument er juist in bestond dat de beslissing in eerste aanleg eigenlijk een beslissing ten gronde inhield; dat verzoekers niet aantonen dat aan andere vergunningsaanvragers die zich in dezelfde concrete situatie bevinden, een andere behandeling wordt toebedeeld; dat, overigens, niet steeds een beslissing in eerste aanleg moet voorhanden zijn vooraleer administratief beroep kan worden ingesteld; dat immers artikel 10 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorziet in de figuur van de stilzwijgende weigering, waartegen administratief beroep mogelijk is;

2.1.3.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers als tweede middel aanvoeren :

"Tweede middel, genomen uit de afwezigheid van de rechte vereiste feitelijke en juridische grondslag, uit de schending van artikel 50, 3° Vlarem I, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het algemeen motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel,

Doordat de bestendige deputatie met de bestreden beslissing de milieuvergunning weigert enerzijds op grond van stedenbouwkundige motieven en anderzijds op grond van milieutechnische adviezen, waarbij verwezen wordt naar het advies van de AMV, hoewel de stedenbouwkundige motieven door de aanvraag tot uitbreiding juist verholpen worden en de AMV geen enkele concrete

milieutechnische reden opgeeft die de bestaande exploitatie ter plaatse zou verhinderen,

Terwijl artikel 50, 3° Vlarem I bepaalt dat de uitspraak in beroep een gemotiveerde beslissing bevat over de aanspraken en bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld, en elke administratieve beslissing overigens afdoende gemotiveerd moet zijn en de juridische en feitelijke motieven dient te omvatten die de beslissing kunnen dragen";

dat zij volgende toelichting verstrekken :

"1. Op stedenbouwkundig vlak : geen juridische en feitelijke grondslag en geen afdoende motivering :
1.1. De bestreden beslissing verwijst in zijn motieven zowel naar het gewestplan Antwerpen, vastgesteld bij K.B. van 3 oktober 1979, als naar het B.P.A. nr. 3, goedgekeurd bij K.B. van 15 mei 1973, als juridische grondslag voor de weigeringsbeslissing.

Welk van beide plannen in casu van toepassing is en hoe in casu de hiërarchie en/of voorrang tussen beide plannen bepaald is, wordt met geen woord gerept.

1.2. De verdere exploitatie wordt als onverenigbaar met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften beschouwd wegens 'de overmatige overlast voor de onmiddellijke woonomgeving'. Waaruit deze overlast zou bestaan wordt niet bepaald, noch wordt verwezen naar een advies van een adviesverlenende overheid teneinde te kunnen nagaan wat de bestendige deputatie zou bedoelen met deze overlast.

Er wordt slechts verwezen naar een vroegere beslissing van de bestendige deputatie van 8 augustus 1996, waarin gesteld zou worden dat de inrichting onverenigbaar zou zijn met het woongebied. De juiste stedenbouwkundige motieven worden niet vermeld in de hier bestreden beslissing.

Tegen deze beslissing van 8 augustus 1996 werd een annulatieberoep ingediend bij de Raad van State, waar de zaak hangende is onder G/A. 71.705/VII-14.809, zodat de beslissing waarnaar verwezen wordt in elk geval niet definitief is.

In het annulatieberoep worden de motieven van de bestendige deputatie uitvoerig weerlegd en wordt de afwezigheid van de rechtens vereiste grondslag aangetoond in het eerste en enige middel. De aanvraag van verzoekende partijen was er immers juist op gericht de verenigbaarheid met de omgeving nog te verbeteren, en dit in samenspraak met de burgemeester en de technische dienst van de gemeente Schoten. Zo werd een aanpalend terrein gekocht teneinde de verkeersstroom vlotter te laten verlopen, te voorzien in een ruime klantenparking en een moderne loskade, en werden bestaande burelen afgebroken teneinde het laden en lossen in optimale

omstandigheden te laten plaatsvinden. Ook zouden meer moderne machines geïnstalleerd worden, en een afzuiginstallatie, waardoor de stof- en geluidshinder binnen aanvaardbare grenzen kan gehouden worden.

Deze werken werden gestaafd met de nodige stukken van de aannemers en voorgelegd aan de provinciale milieuvergunningscommissie.

Als besluit geldt dat de zogenaamde overlast ofwel geen feitelijke grondslag heeft, ofwel perfect kan opgevangen worden door het opleggen van vergunningsvoorwaarden, waardoor de betrokken inrichting wel degelijk kan ingepast worden in de omgeving.

In zoverre de bestreden beslissing voor haar motivering zou kunnen volstaan met de verwijzing naar een vroegere beslissing, voegen verzoekende partijen het tegen deze beslissing ingediende annulatieberoep bij onderhavig verzoekschrift. Het annulatieberoep dient hier als volledig herhaald te worden beschouwd.

1.3. Verder verklaart de PMVC in de bestreden beslissing de ongunstige adviezen te volgen. In de beslissing van 8 augustus 1996 had de PMVC de commissie echter nog een gunstig advies gegeven voor de hermachting en dit voor een periode van 20 jaar. De PMVC had derhalve wel degelijk de bovenstaande argumenten van verzoekende partijen aanvaard. Zonder enige motivering komt de PMVC nu op haar advies terug.

1. Op milieutechnisch vlak : geen juridische en feitelijke grondslag en geen afdoende motivering :

De bestendige deputatie meent dat de verdere exploitatie van de inrichting milieutechnisch onaanvaardbaar zou zijn en verwijst daarvoor naar het advies van de AMV.

Op milieutechnisch vlak bevat het advies van de AMV echter geen enkel specifiek motief, nu het slechts verwijst naar de beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring van de gemeente Schoten, waarin deze eenvoudigweg poneert dat 'hinder naar de omwonenden toe nog steeds aanwezig is en dat deze vestiging op deze locatie van zodanige aard is dat niet aan de vigerende wetgeving kan worden voldaan'. Volgens de AMV zouden er geen nieuwe milieutechnische gegevens bestaan welke dit argument weerleggen.

Nu de bewering van de gemeente Schoten nietszeggend is, en de AMV daar niets aan toevoegt, werd de bestreden beslissing op milieutechnisch vlak alleszins niet afdoende gemotiveerd. De verdere beweringen in het advies van de AMV betreffen immers de stedenbouwkundige appreciatie van de inrichting";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij op het tweede middel volgende repliek geeft :

"* Stedenbouwkundig

Uit het besluit van de bestendige deputatie blijkt dat de inrichting is gelegen in een woongebied van het gewestplan Antwerpen én gedeeltelijk in een B.P.A. nr. 3 (Churchillaan en omgeving) met als voorschrift : plaats bestemd voor aaneengesloten bebouwing.

In een woongebied kunnen ambacht en kleinbedrijven enkel toegelaten worden voor zover ze om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd en voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

In casu blijkt dat de verdere exploitatie van de inrichting niet verenigbaar is met de onmiddellijke woonomgeving; de inrichting is immers gelegen te midden van een uitgesproken woonwijk en veroorzaakt overmatige overlast.

De specifieke hinderelementen worden toegelicht in het advies van de AMV, waarvan de inhoud uitvoerig weergegeven wordt in het deputatiebesluit. Meer bepaald gaat het om geluidshinder, verkeersoverlast en onvoldoende bereikbaarheid bij brand.

Deze elementen blijken ook uit het bezwaarschrift van het buurtcomité, ingediend tijdens het openbaar onderzoek, en uit het ongunstig standpunt van het schepencollege van Schoten dd. 27 januari 1999, zoals uitvoerig weergegeven in het deputatiebesluit.

Verzoekers kunnen hieruit voldoende afleiden wat met overlast wordt bedoeld.

Uit het advies van de AMV blijkt dat de maatregelen van verzoekers (o.a. schaafmachine, nieuwe loskade) ter beperking van de hinder niet het gewenste effect sorteren :

- de uitbreiding naar de Kuipersstraat toe zal de bereikbaarheid van het bedrijf voor de klanten verbeteren, doch de verkeersoverlast zal zich ook gedeeltelijk verplaatsen van de Neutjensstraat naar de Kuipersstraat;
- het intensief gebruik van een 4-zijdige schaafmachine heeft een belangrijke impact op het specifiek geluid van de inrichting en de geluids-overlast;
- doordat de opslag van hout verspreid gebeurt, is de bereikbaarheid van de inrichting bij brand onvoldoende gewaarborgd;

Er wordt in het deputatiebesluit ook terecht verwezen naar het vorige weigeringsbesluit van de bestendige deputatie van 8 augustus 1996. Toen werden er 80 bezwaren ingediend.

Toen reeds werd beslist dat de verdere exploitatie voor zelfs maar 2 jaar onaanvaardbaar is op deze locatie gelet op het feit dat de hinder van het bedrijf de woonfunctie overmatig schaadt.

Uit de thans ingewonnen adviezen blijkt dat de situatie niet veel verbeterd is, zodat het weigeringsmotief van 1996 nog steeds geldt.

De PMVC heeft in 1996 inderdaad gunstig geadviseerd. Niets belet de commissie echter haar standpunt te herzien, na onderzoek van de gegevens van het nieuwe ingediende dossier.

* Milieutechnisch

Zoals reeds hierboven werd aangegeven werden in het advies van de AMV wel specifieke hinderelementen onderzocht, zoals geluidshinder (vooral door het intensief gebruik van een 4-zijdige schaafmachine), verplaatsing van de verkeersoverlast en onvoldoende bereikbaarheid voor de hulpdiensten bij brand en wordt gesteld dat de maatregelen van de exploitant niet van aard zijn om de hinder voldoende te kunnen beperken.

De bestendige deputatie steunt op het advies van de AMV, waarvan de inhoud overigens uitvoerig wordt weergegeven in het besluit, en oordeelde terecht dat de verdere exploitatie van de inrichting milieutechnisch onaanvaardbaar is.

Samenvattend kan gesteld worden dat de verdere exploitatie van de inrichting qua omvang en ligging onaanvaardbaar is.

Het tweede middel is niet ernstig";

2.2.3.1. Overwegende dat in het bestreden besluit volgende overwegingen terug te vinden zijn :

"Overwegende dat ambacht en kleinbedrijf kunnen worden toegelaten in het woongebied voor zover ze om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd en voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving;

Overwegende dat een deel van de inrichting is gelegen in het BPA 'Churchillaan en omgeving' in een plaats bestemd voor aaneengesloten bebouwing te midden van een uitgesproken woonwijk; dat de verdere exploitatie van het bedrijf hierdoor niet kan worden aanvaard;

Overwegende dat reeds in het besluit van de bestendige deputatie van 8 augustus 1996, waarbij beslist werd over een vorige aanvraag tot verdere exploitatie en uitbreiding van de inrichting, werd gesteld dat de uitbreiding van de inrichting onaanvaardbaar is in het woongebied; dat de verdere exploitatie eveneens niet toelaatbaar werd geacht gelet op de overmatige overlast voor de onmiddellijke woonomgeving en dat zelfs een beperkte vergunning voor 2 jaar onaanvaardbaar werd geacht;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de verdere exploitatie van de inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, derhalve niet verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat uit het ongunstig advies van de AMV blijkt dat de verdere exploitatie van de inrichting milieutechnisch onaanvaardbaar is;

Overwegende dat voor de evaluatie van de beroepsargumenten en van de tijdens het openbaar onderzoek uitgebrachte bezwaren verwezen wordt naar de ongunstige adviezen van de AMV en de PMVC, en naar het ongunstig standpunt van het schepencollege;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde verdere exploitatie zelfs mits naleving van de gepaste milieuvergunningsvoorwaarden niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt";

dat uit het advies van de afdeling milieuvergunningen (AMV) onder meer volgende elementen in het bestreden besluit zijn weergegeven :

"De inrichting is gespecialiseerd in de opslag, zagen, schaven en verhandelen van hout en het bedrijf is gelegen in een dicht bevolkt woongebied in het centrum van Schoten tussen 2 straten met overwegend aaneengesloten bebouwing. In het verleden zijn er reeds diverse klachten geweest in verband met geluidshinder, stofhinder en verkeersoverlast. Deze overlast blijkt onder meer uit het openbaar onderzoek en uit het advies aan het schepencollege dd. 29.02.1996 in het kader van de vorige vergunningsaanvraag.

Door de uitbreiding naar de Kuipersstraat toe zal de bereikbaarheid van het bedrijf voor de klanten verbeteren doch de verkeersoverlast zal zich ook gedeeltelijk verplaatsen van de Neutjensstraat naar de Kuipersstraat.

De vergunningsaanvraag heeft betrekking op een aanzienlijke verhoging van het geïnstalleerd vermogen voor houtbewerking. Het vermogen wordt verhoogd met meer dan 100% van ca. 24 kW (vergund 32 PK) naar ca. 51 kW (69,3 PK volgens aanvraag) waardoor de vergunningsvoorwaarden voor nieuwe inrichtingen van toepassing worden. Vooral het intensief gebruik van een 4-zijdige schaafmachine heeft een belangrijke impact op het specifiek geluid van de inrichting en de geluidsoverlast.

Er is onvoldoende ruimte om de gevraagde houtopslag op een ordentelijke wijze te centraliseren op 1 locatie en deze opslag gebeurt nu op verschillende plaatsen her en der op het bedrijfsterrein waardoor de bereikbaarheid van de inrichting ingeval van een brand onvoldoende gewaarborgd is.

Gelet op de lopende procedure bij de Raad van State in verband met een identieke vergunningsaanvraag;

Gelet op de hinderlijkheid van het bedrijf, de nabijheid van de woningen en de ligging in woongebied kan gesteld worden dat gevraagde exploitatie niet meer verenigbaar is met de onmiddellijke woon-omgeving";

2.2.3.2. Overwegende dat de vergunning werd geweigerd om stedenbouwkundige en milieuhygiënische motieven; dat elk van die motieven decisief lijken te zijn;

2.2..3.3. Overwegende, wat de milieutechnische motivering betreft, dat uit de sub 2.2.3.1. overgenomen passage van het bestreden besluit blijkt dat verzoekers ten onrechte stellen dat het advies van de afdeling milieuvergunningen dat de bestendige deputatie uitdrukkelijk tot haar motivering heeft gemaakt, "geen enkel specifiek motief" zou omvatten; dat daarin uitdrukkelijk de specifieke hinderelementen werden weergegeven die een weigering van de gevraagde vergunning wettigden; dat het middel op het vlak van de milieuhygiënische motivering niet ernstig is; dat gelet op het decisief karakter van dat weigeringsmotief, de door verzoekers aangebrachte kritiek op het stedenbouwkundig weigeringsmotief niet moet worden onderzocht;

2.2.3.4. Overwegende dat geen der aangevoerde middelen ernstig is; dat niet is voldaan aan de eerste voorwaarde gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee december 1900 negenennegentig, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M. -R. BRACKE.